

Легенда за алкохола.

(Д-ръ Хар. Нейчевъ).

Едно време живѣлъ единъ арабски ученъ. Той се занимавалъ съ тайната наука, наречена алхимия, която се стремѣла да намѣри лѣкарство противъ всички болести и да открие срѣдство да преобрѣща всички метали въ злато.

Този ученъ горѣлъ отъ желание да облагодетелствува човѣчеството, което и тогава страдало, да разлѣе щастие по свѣта, да убие страданията и грижитѣ, да обесзмърти човѣка. Той искалъ да открие търсеното отъ алхимицитѣ срѣдство, да преобрази свѣта.

За да постигне своята целъ, младиятъ ученъ се затворилъ въ една отдалечена кула, оградена съ разкошна градина. Самъ-саминъ, откъснатъ отъ цѣлия свѣтъ, той се отдалъ на работа. И никой не идвалъ въ неговото самотно жилище, освенъ жена му, която еднажъ на день му донасяла храна.

Дълги години се трудилъ алхимикътъ, безъ да успѣе. Изчерпалъ сили и вѣра, уморенъ, той отпадналъ и изгубилъ охота за ядене. Но макаръ и да билъ отчаянъ, той не искалъ да напустне самотата си и да се върне пакъ въ свѣта.

Той почналъ да хвърля носената му храна въ една делва, турена въ жгѣла на стаята му.

Следъ време този ученъ забелязалъ, че отъ делвата излиза особенъ дъхъ. Когато се навеждалъ надъ нея, нѣщо леко, остро, тънко, възбудено лѣхало насреща му. Той се ободрилъ, силитѣ му се възродили, старата му вѣра възкрѣснала, и той трескаво се заловилъ да изследва това неуловимо вещество, което непрекъснато излизало изъ разлагающитѣ се хранителни останки въ делвата.

Следъ продължителенъ трудъ арабскиятъ ученъ успѣлъ да улови невидимия газъ, който го упойвалъ. Отъ него той добилъ една бистра, тънка, лека, прозрачна, игрива, безцвѣтна течность. Тя омайвала и веселѣла, предизвиквала радостъ у човѣка. Той я нарекълъ **алкехалъ**. Сега ние я наричаме **алкохолъ**.

Най-напредъ той самъ опиталъ това вещество и останалъ много доволенъ. Тогава той го поднесълъ на хората, за да ги облагодетелствува, да премахне страданията и да насади щастие на земята.